

(*Elevii erau numai români sau erau erau la Loga și alții?*) Evrei. Dar nemții se duceau la Banatia și unguri erau, dar nu prea mulți pentru că mergeau la Piarșiți. (*Dar la Piarșiți mergeau și nemți.*) Și români. Erau și români, o mulțime care mergeau la Piarșiți, ăla era un liceu multinațional, Banatia era nemțesc și puțin exclusivist. (*Se apropia momentul...*) Dar nu înainte de '30. Și eu nu l-am prins pentru că, la drept vorbind, Hitler a venit în '33, deci eu eram pe terminate, în '34 mi-am terminat liceul, mi-am luat bacalaureatul. (*La bacalaureat cine a venit? Știi că era obiceiul să vină o comisie...*) Da, era o comisie bucureșteană. Cel care a fost președintele comisiei a fost de o severitate nemaipomenită la note, era un inspector general din minister, îl chema Ștefănescu, mi se pare că la română era.

[...]

(*Și în timpul liber, exista interdicția asta să circulați pe Corso?*) Mda, nu era bine văzut la școală, era o observați pe care ți-o făcea... (*Din ce punct de vedere?*) Nu știu. (*În bine sau rău?*) Mai erau și profesorii tineri care făceau curte unor fete, elevii îi vedeau... în sfârșit... Dar Corso era o instituție, să știți, n-ați mai prins-o? Corso era acest dute-vino între cele două reperi: Teatrul și Catedrala, Catedrala, de fapt, nu exista, dar nu era pe partea Loffler, era pe partea Lloyd. ăla era Corso. Cea de pe ăsta era un trotuar pe care lumea mergea la treburile ei. (*Și pe mijloc?*) Pe mijlocul era tramvaiul care venea și platbanda aceea de vegetație cu Lupoica la mijloc. (*Fântâna exista?*) Nu. Numai Lupoica. Și defilările de 10 mai se făceau acolo, pe Corso.

(*Și în ce sens era Corso o instituție?*) Păi, ea funcționa între anumite ore, cu o anumită populație, cu un anumit tip de plimbare, cu un anumit tip de conversație, pentru că acolo se înfiripau și idilele... Idilele care se înfiripau, tot acolo cristalizau, adică te întâlneai mai mult, comunicarea devenea din ce în ce mai ramificată, era extraordinar. Dar atunci Timișoara era un oraș de aproximativ nouăzeci și șase de mii la un recensământ, în 1930... Deci, în jur de o sută de mii și toată lumea cunoștea pe toată lumea, nu era o problemă. Veneam acasă și spunea: Tu astăzi unde ai fost? Păi, am auzit că ai fost pe strada cutare în Iosefin, am auzit că ai fost pe strada cutare... n-aveam posibilitatea să...

(*Și centrul era acest Corso sau era în Piața Unirii?*) Centrul monden era Corso. (*Deci, era pe de o parte zona întâlnirilor... altceva, ce?*) Apăi, dar erau și întâlnirile de afaceri, nu era numai tineret. Era lume timișoreană între șase și opt vara, că iarna... își trăgea sufletul mai greu. (*Și ce era pe linia asta a Corso-ului, ca locuri de întâlnire, ca spații, în afară de plimbarea propriu-zisă?*) Nu... Era plimbarea, asta era, te plimbai de la un capăt la altul și veneai înapoi. (*Erau restaurante?*) Erau restaurante, dar nu erau cu etalaje mari pe trotuar, că trotuarul era ocupat de plimbăreți. Dimineața Corso-ul nu exista, această chestie cu dute-vino începea după-amiaza. După siestă. Siesta era și ea o instituție. Dar era o viață patriarhală, lumea se cunoștea, ritmul era un ritm dumnezeiesc. (*Între ce ore erau aceste sieste?*) Apăi erau după-masa, până pe la ora patru jumate – cinci. (*Prânzul era fixat la o anumită oră?*) Da, dar nu la douășpe, ca la Pesac. Unu, unu jumate, cam pe-acolo era prânzul.

(*Și etnic? Era vizibilă diversitatea etnică?*) Se vedea, dar era omogenizată ținuta. (*evreii care erau marcați, de exemplu, evrei ortodocși...*) Evrei ortodocși nu vedeam. Toată mondenitatea asta nu-i interesa. (*Deci mondenitatea asta era oarecum cosmopolită?*) Da. Și de tip mediu-burghez. Și burghezie mare și burghezie mijlocie în plină ascensiune, clasa asta de mijloc, asta era pe Corso. (*Erau anumite zile consacrate sau anumite după-amieze pentru anumite categorii?*) Nu, nu. Această segregatie pe

straturi sociale nu era. *(Sau nu era, să zicem, de bon-ton să te plimbi într-o anumită zi sau...)* Nu... Era și o anumită obligație vestimentară, adică nu puteai să vii oricum. Era un refuz al acelei micro-colectivități prin care cineva care nu se potrivea cu modul de a fi îmbrăcat... era pașnic evacuat.

(Alte locuri care focalizau... locuri de întâlnire...) A, bun, erau pe sezoane. Regata era unul din ele, iarna la patinaj, în Parcul Rozelor. Era un teren de patinaj... *(Existau și de tenis pe-atunci?)* Încetul cu încetul se încropeau. Tenisul se mai practica și în alte pe ici, pe colo, dar nu era multitudinea asta de terenuri de tenis, nu erau concentrate pe o anumită. Acest patinoar era și el un loc pentru mondenitate. *(Numai pentru tineret sau așa și-așa?)* ...Maturi tineri care patinau. Spectatori nu veneau în mod special. Se patinau în perechi, se făceau toate ondulările astea, te țineai de mână cu partenera... *(Era și ocazia unei apropieri acceptate public...)* Da, sigur că da... Mici idile. Aveau și un bufet în spate, unde te mai încălzeai, îți frecai mâinile. Era foarte plăcut.

(Și alte locuri?) Ștrandul. Ștrandul era la Bega, în spatele barajului. Acesta era ștrandul cel mai mare, foarte bine întreținut, deci malul stâng, malul dinspre oraș, nu malul dinspre Vlașca Mala. Era foarte îngrijit. Nisipul... cărările erau greblate în fiecare dimineață. Era acolo personal... dar lumea nu arunca pe jos. Dacă întâmplător se nimerea o hârtie pe jos, era personal care venea și o culegea. Era foarte curat. Scăldatul era în Bega. *(era curată, presupun, pe vremea aceea.)* Nu era. Nu. Bega e Bega. Era mîloasă. Bega nu e mîloasă când apa e foarte rece și mîlul cade la fund. Adică, iarna. Când apa e caldă, mișcarea browniană aduce mîlul la suprafață, deci era mîloasă. Exista dușul, care după fiecare ieșire din Bega, te duceai la duș să te speli.

(Deci, ștrandul, patinoarul, Corso-ul... Tinerii frecventau cafenelele?) Nu prea. Cafenelele erau locurile de întâlnire ale bărbaților de profesii liberale, care mergeau acolo și citeau gazeta, pe care o puteai citi și la orice coafor. Erau deci, coafurile astea specializate pentru bărbați, mai acătării din Timișoara, aveau ziare pe care, în așteptare, le puteai citi și care erau pe un fel de dreptunghi care prindea mijlocul ziarului și tu puteai să-l răsfoiești, ținând această chestie în fața ta. Lucrurile astea erau și în cafenelele bucureștene, la Lloyd era... care era nu numai restaurant, rea și cafenea. Pe partea lui Loffler era o cofetărie extraordinară, Boncescu, pe colț. Mergeam pentru că îmi plăceau prăjiturile de-acolo. *(Și cam ce tip de cofetărie, de tip vienez, cu prăjituri Doboș și...)* Da, da. Patiseria bănațeană era de tip vienez. Baza era Doboșul glazurat... Bucureștenii habar n-au... *(Și se făceau în laboratoarele cofetăriei?)* Da, da, pe loc, adică nu exista centralizarea asta...